

vulkancic.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Назив оригинала:

THE FAMOUS FIVE: FIVE HAVE A MYSTERY TO SOLVE

by Enid Blyton

First published in Great Britain in 1962 by Hodder & Stoughton Limited

Enid Blyton ® The Famous Five ®

Enid Blyton's signature is a Registered Trademark of Hodder & Stoughton Limited

Text copyright © Hodder & Stoughton Limited, from 1997 edition

Cover illustration by Laura Ellen Anderson copyright © Hodder & Stoughton Limited

Права за српско издање © 2020 Вулкан издаваштво

Пет пријатеља решава мистерију © 2020 Hodder & Stoughton Limited

ISBN 978-86-10-03406-6

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

Enid Blyton®

ПЕТ
ПРИЈАТЕЉА

Решава
мистерију

Превела Звездана Шелмић

 Вулканчић

Београд, 2020.

Садржај

Ускршњи распуст	9
Гошћа на чају	17
Кућица на брду и Вилфрид	27
Смештање	36
Вилфрид је врло непријатан - а Ен је све изненадила!	45
Лукас и његова прича	54
На терену за голф	64
Углавном о Вилфриду	72
Полазак на Шапутаво острво	80
Пет пријатеља у невољи	90
Необично откриће	98
Велико изненађење - и шок за Џорџ	106
Јело, спавање - и нестанак	114
Вилфридова авантура	122
Џулијан има сјајан план	130
Путовање кроз подземље	139
У одаји са благом	147
Велика узбуђења!	157
Ен је тигар!	165

Посебна ѿорука од Инид Блајшон

Моје читаоце сигурно занима да ли Шапутаво острво заиста постоји, као и велики плави залив из књиге – и да ли је кућица у брдима и даље тамо, и терен за голф – и Лукас, који је причао деци о острву. Да, острво је стварно, и лежи у великом заливу, и још је пуно шапутавог дрвећа. Кућица у брдима и даље постоји, са величанственим погледом и старим бунаром – а Лукаса можете наћи на терену за голф, препланулог и блиставих очију, како прича о животињама и птицама које толико воли. Све то сам описала у овој књизи вас ради – као и оне које тако добро познајете: Пет пријатеља.

П Р В О П О Г Л А В Љ Е

Ускршњи распусти

„РАСПУСТ ЈЕ НАЈЛЕПША РЕЧ НА СВЕТУ!“, рекао је Дик и заграбио пуну кашику пекмеца. „Додај ми тост, Ен. Мама, да ли ти смета што смо сви овде и правимо гужву?“

„Ни случајно“, одговорила му је мама. „Једино што ме стварно брине кад дође распуст је Храна – Храна са великим Х. Кад сте вас троје код куће, хране никад нема довољно. И кад смо већ код тога, да ли неко зна шта се десило са кобасицама из оставе?“

„Кобасице, кобасице... Чекај да размислим!“, озбиљно је рекао Џулијан. Ен се закикотала. Она је добро знала шта се десило са кобасицама.

„Мама, синоћ си казала да се сами снађемо за вечеру, јер сте ти и тата изашли“, сетио се Џулијан. „И тако смо проњушкали и нашли кобасице.“

„Да, Џулијане, али цела два паковања кобасица!“, чудила се мама. „Знам да је Џорџина дошла да проведе вече са вама, али опет...“

„Довела је Тимија“, подсетила ју је Ен. „Он јако воли кобасице, мама.“

„Е па ово је био последњи пут да остављам оставу откључану кад изађем из куће!“, закључила је њихова мама. „Замисли само, дати дивне димљене кобасице псу – а поготово Тимију, који никад не зна шта је доста! Стварно, Ен! То је требало да нам буде данашњи ручак!“

„Ми смо ионако планирали да одемо у Кирин и проведемо цео дан са Џорџ и Тимијем“, јавио се Дик. „Осим ако смо ти потребни због нечега, мама.“

„Јесте ми потребни“, одмах је рекла мама. „Госпођа Лејман долази на чај и рекла је да жели да разговара са вама о нечему.“

Све троје су јекнули, а Дик се гласно побунио. „Јао, мама – први дан распуста, а ми морамо да седимо у кући и пијемо чај! Замисли, по овако дивном пролећном дану!“

„Добро, мама, бићемо овде за чај“, прекинуо га је Џулијан и шутнуо Дика испод стола, јер је видео колико се мама разочарала. „Госпођа Лејман је фина жена – љубазна је према нама од првог дана кад смо се доселили у околину Кирина.“

„И добила сам од ње поклон за рођендан“, додала је Ен. „А да ли бисмо могли да позовемо Џорџ да дође овамо... са Тимијем? Џорџ ће се јако разочарати ако не будемо заједно првог дана распуста.“

„Наравно да можете“, сложила се мама. „Одмах јој телефонирајте. И не заборавите да склоните нашу мачку у шупу, са тањиром млека. Она се страшно плаши Тимија – ваљда зато што је тако велик. А вас молим, све троје, покушајте да делујете уредно у време чаја.“

„Ја ћу проверити Дика и Ен“, обећао је Џулијан уз широки осмех. „Морам се сетити да им нађем порткилице!“

„Идем сад одмах да телефонирам Џорџ“, рекла је Ен и устала од стола. „Смем ли, мама? Завршила сам са јелом, а хоћу да добијем Џорџ пре него што поведе Тимија у шетњу, или крене у куповину са стриним Фани.“

„Стрицу ће бити драго да Џорџ не буде код куће, макар и само на пола дана“, додао је Дик. „Јуче се саплео преко њеног штапа за лакрос и питао ју је зашто је оставила мрежу за пецање на поду! Џорџ није имала појма о чему он то говори!“

„Сирота Џорџина“, уздахнула је мама. „Невоља је што и она и њен тата имају потпуно исту нарав. Њеној мами је сигурно веома тешко да одржи мир у кући! Ах, ево Ен се враћа. Јеси ли добила Џорџ, душо?“

„Да, одушевила се“, известила је Ен. „Каже да је и боље да не будемо код њих у кући, јер је њен тата затурио неке папире на којима је радио и сад је преврнуо наглавачке целу кућу тражећи их. Џорџ каже да ће вероватно и она да изгуби живце пре него што дође код нас поподне! Стриц је чак натерао стрину да испразни корпу за ручни рад, да провери нису ли папири у њој!“

„То баш личи на Квентина“, насмејала се њена мама. „Изванредан научник, памти сваку реч из сваке књиге коју је икада прочитао, сваки рад који је икад написао, има феноменално памћење – а опет сваке недеље изгуби неки непроцењиво важан папир!“

„Сваког дана понешто изгуби“, насмешио се Дик. „Живце! Сирота наша Џорџ – увек је у некаквој невољи!“

„У сваком случају, обрадовала се што је зовемо овамо!“, додала је Ен. „Доћи ће бициклом и довешће и Тимија. Стићи ће у време ручка. Је ли то у реду, мама?“

„Наравно! Е сад, пошто сте синоћ појели данашњи ручак, мораћете да пођете у радњу. Шта да спремимо?“

„КОБАСИЦЕ!“, рекли су сви углас.

„А заклео би се човек да су вам дојадиле кобасице после оне количине од јуче“, насмејала се мама. „Добро, нека буду кобасице. Али Тимију узмите коску – лепу, са много меса. Нећу више да га храним кобасицама, добио је сасвим довољно.“

„А хоћемо ли купити и неке колачиће за чај, пошто долази госпођа Лејман?“, упитала је Ен. „Или ћеш ти нешто умесити, мама?“

„Направићу кифлице“, рекла је мама. „А ви можете купити шта се вама допадне – под условом да не купите целу радњу!“

Троје деце је кренуло у куповину, возећи бицикле сеоским путем. Дан је био диван, прави пролећни. Љутићи су цветали дуж пута, а белих рада било је на све стране. Дик је запевао, а краве на оближњем пашњаку изненађено су подигле главу кад су га чуле.

Ен се насмејала. Уживала је што је поново са браћом. Веома су јој недостајали док је била у школи. А сада имају готово читавих месец дана распуста, а ту је и Џорџ. Одједном ју је обузела радост, па је и она запевала са Диком. Браћа су је изненађено и задовољно погледала.

„Види ти нашу Ен“, рекао је Дик. „Обично је тиха као миш. Лепо је чути те да певаш.“

„Нисам тиха као миш!“, побунила се Ен, изненађена и помало увређена. „Зашто то кажеш? Пази само, можда те чека велико изненађење!“

„Сасвим могуће!“, сложио се Џулијан. „Али некако сумњам. Миш се не може тек тако претворити у тигра! Уосталом, један тигар нам је сасвим довољан. У нашој

фамилији, Џорџ је тигар – она стварно уме да пусти канџе – и да рикне, да се чује надалеко!“

Сви су се насмејали замишљајући Џорџ као тигра. Дик за тренутак није пазио како вози, па је предњи точак његовог бицикла дотакао Енин задњи точак. Она се љутито окренула.

„ХЕЈ, ПРИПАЗИ МАЛО! Умало да ме срушиш! Зашто не гледаш куда возиш? Обрати мало пажњу!“

„Ен, шта ти је одједном!“, зачудио се Џулијан. Није личило на његову млађу сестру да тако прасне.

Ен се насмејала. „Ма ништа. Само сам хтела да за тренутак и ја будем тигар – да пустим канџе! Помислила сам да бисте ти и Дик волели да их видите!“

„Види ти њу!“, узвикнуо је Дик и пришао да вози крај ње. „Никад те нисам чуо да тако вичеш. Стварно изненађење – али врло пријатно! Како би било да неки пут покажеш те канџе и Џорџ, кад постане несносна?“

„Сад је доста шале“, изјавила је Ен. „Стигли смо до месаре. Вас двојица идите да купите кобасице, и лепо се понашајте. Ја идем по колаче.“

Пекара је била пуна свежеспечених кифлица и колацића, и дивно је мирисала на свеж хлеб. Ен је уживала док је бирала колаче. „Биће нас осморо, рачунајући и Тимија“, помислила је, „а ако сви будемо гладни, колацићи ће просто нестати.“

Дечаци су се обрадовали кад су видели гомилу папирних кеса.

„Изгледа да ћемо имати праву гозбу уз чај“, рекао је Дик. „Надам се да госпођа Лејман има добар апетит. Питам се зашто жели да разговара са нама.“

„Јесте ли купили лепу коску за Тимија?“, упитала је Ен. „И њему треба неко послужење уз чај.“

„Купили смо, и тако је лепа да ће мама вероватно рећи да је боље да је стави у супу“, изјавио је Дик весело. „Зато ћу је оставити на бициклу док Тими не дође. Тими је сјајан пас и залужио је да га лепо почастимо. Најбољи пас којег познајем!“

„И био је са нама у много авантура“, додала је Ен. Возила је поред дечака, јер је пут био пуст. „А мислим да је уживао у свакој.“

„Наравно, као и ми!“, рекао је Дик. „Ко зна, можда нас и на овом распусту очекује нека авантура! Просто могу да је нађушим!“

„Е немој!“, брзо је рекла Ен. „Само измишљаш. Ја бих волела мало мира и тишине после онолико учења у школи. Последње тромесечје било је баш тешко.“

„Знамо да си најбоља у разреду и да си капитен спортске екипе – дакле, имаш пуно право да проведеш распуст онако како ти желиш“, јавио се Џулијан, очито поносан на сестру. „И тако ће и бити! Авантуре

су забрањене! Да ли си чуо, Дик? Клонићемо се свих авантура! И то је то!“

„Јеси ли сигуран, Џу?“, насмејала се Ен. „То ћемо тек видети!“

ДРУГО ПОГЛАВЉЕ

Гошћа на чају

Кад су Џулијан, Дик и Ен стигли до куће, тамо су их чекали Џорџ и Тими. Пас је стајао на путу, начулених ушију, машући дугачким репом. Подивљао је од среће кад је угледао бицикле како излазе из кривине, па је јурнуо ка њима пуном брзином, лајући као луд, на велики ужас пекарског помоћника са великом корпом у рукама.

Дечак је побегао у најближу башту што је брже могао. „Бесан пас, бесан пас!“, викао је. Тими је пројурio крај њега и натерао троје деце да сиђу с бицикала, јер су се плашили да би могао да их обори.

„Драги Тими!“, узвикнула је Ен, милујући узбуђеног пса. „Молим те увуци језик – стварно се бојим да ће ти једног дана отпасти!“

Тими је трчао од једног до другог детета, радосно лајући, лижући их, као да их није видео годину дана!

„Е сад је доста, Тими“, рекао је Дик и одгурнуо га, па је покушао да се поново попне на бицикл. „Па јуче смо се видели! Где је Џорџ?“

Џорџ је чула Тимија како лаје па је и она истрчала на пут. Кренули су према њој, а она се широко смешила.

„Здраво! Видим да сте били у куповини. Прекини да лајеш, Тими. Превише причаш. Жао ми је што нисте могли да дођете у Киринску кућицу – али тако ми је драго што сте мене позвали овамо. Тата и даље није нашао оне затурене папире, и у кући је лудница – отвара све креденце, чак и оне у остави – а маму сам оставила на тавану, тражила је тамо, мада немам представу откуд тати идеја да су папире на тавану!“

„Сирота Џорџ! Могу да замислим твог тату како чупа косу и виче, а вероватно је он сам грешком бацрио папире у корпу за отпатке!“, насмејао се Дик.

„Јао, тога се уопште нисмо сетили!“, признала је Џорџ. „Идем одмах да телефонирам мами и да јој кажем да погледа и тамо. Сјајна идеја, Дик.“

„Док ти телефонираш, ми ћемо оставити бицикле“, рекао је Џулијан. „Вади нос из кесе са кобасицама, Тими. Морам ти рећи да си јуче претерао са кобасицама, и зато их данас нећеш добити.“

„Стварно је много појео“, сложила се Џорџ. „Нисам пазила, и ето шта се десило. Ко је та госпођа Лејман, која

долази на чај? И зар баш морамо да будемо ту када она дође? Надала сам се да ћемо по подне поћи на излет.“

„Ништа од излета данас“, казао је Дик. „Изгледа да госпођа Лејман долази управо да би са нама разговарала о нечему. Зато морамо бити ту – опране руке, лепо понашање и све остало. Дакле, Џорџ, припази!“

Џорџ га је пријатељски гурнула лактом. „Није поштено“, пожалио се Дик. „Знаш да не могу да ти вратим истом мером. Јао, Џорџ, требало је јутрос да видиш Ен – викала је на мене као тигар, и показала је зубе, и...“

„Не буди шашав, Дик“, прекинула га је Ен. „Џорџ, рекао ми је да сам ја миш, и да имамо једног тигра – тебе – и да је то сасвим довољно. И зато сам праснула на њега – мало сам показала канџе, и веома се изненадио. Баш ми се допало!“

„Браво, Ен!“, весело је рекла Џорџ. „Само што ти ипак ниси створена да будеш тигар, да бесниш и ричеш.“

„Е па могу, ако морам“, тврдила је Ен. „Једног дана ћу вас све изненадити. Видећеш!“

„Добро, добро“, умиривао ју је Џулијан и загрлио је. „Идемо сад – унећемо ствари пре него што Тими успе да извади колаче из кесе. Не лижи више ту кесу, Тиме – направићеш рупу.“

„Може да нађуши колачиће са вишњама“, насмејала се Ен. „Да му дам парченце?“

„Не!“, узвикнуо је Џулијан. „Шта ће њему колач са вишњама? Сећаш са како је прошли пут појео тесто, а испљунуо вишње?“

„Ав“, огласио се на то Тими, баш као да се слаже. Пошао је да оњуши кесу у којој је стајала кост.

„То ти је вечера, Тиме“, рекла је Ен. „Са много меса. Гледајте, ено маме на прозору, маше нам. Сигурно чека да донесемо кобасице. Не, Тими – кобасице нису за тебе. Седи! Као да данима ниси јео. Помислио би човек да га изгладњујеш, Џорџ.“

„Е па, помислио би погрешно“, одбрусила је Џорџ. „Тими, к нози.“

Тими је послушно пришао, али је и даље чежњиво гледао кесе које су деца скидала са бицикала.

Сви су ушли у кућу и спустили кесе на кухињски сто. Дорис, жена која је помагала у кући преко распуста, отворила је кесе и погледала унутра, пазећи у исто време на Тимија.

„Боље водите тог пса из кухиње“, рекла је. „Чудо једно како кобасице умеју да нестану кад је он у близини. Тими! Склони шапе са стола!“

Тими је изашао из кухиње. Сматрао је да је штета што га ниједна куварица не воли. Он је волео куварице – јер увек миришу на нешто лепо и имају око себе фине залагајчиће које он тако воли, али их ретко добија. Но